

Ana Suciu

Poezii

Editura Dharana
București
2019

Cine?

Cine te-ascultă în tot și cu totul
Nici când netrădându-te-n crezuri?
Și cine-ți aude și umbra dorinței
În ruga ce-ntunecă ceruri?

Cine te vede trudind secător
Ucigându-ți răgazul în silă?
Și cine-nțelege ce nu poți rosti
În cuvântul cel fără de milă?

Cine te știe așa cum te afli
În drum către starea de sine?
Și cine păstrează și ceea ce pierzi
În uitare fugind de la tine?

Și cine-i acela ce stă împietrit
În răbdare cunoscând izbăvirea?
Și cine te lasă în liberă cale
Să alegi ori s-alungi poticnirea?

Și cine te-așteaptă în ușa deschisă
Primitor în scutu-mpăcării?
Și cine atunci va fi scutec
Ori martor crud al trădării?

Să-mi rămână bucuria

Să-mi rămână bucuria zorilor neregretate
Apelor plânse peste noapte-nghețate
Viforul alb a-nșăilat reci însemnuri
Ochiu-mi fereastră-i săgetat cu îndemnuri

Să-mi rămână bucuria lui decembrie coliliu
Covățică aninată-n necuprinsul siniliu
Ne-nțelesuri covârșite-n sarea zilelor durate
Pier în ceasul ce mai iartă lumii din păcate

Să-mi rămână bucuria dătătorului de viață
Ce pe-o viață schimbă haina bucuriei ce se-nvață
Ce nu știu e doar minunea veșnic viitoare
Să-mi rămână bucuria vieții ce nu moare!

Sonată

În absența mea minunatul meu castel
Adoarme cu umbrele-n mine căzute
În sala de arme săbiile plâng
Încet lunecând din panopliile crunte.

Salonul persan și-a înecat culorile
În apa sacră a așteptării
Și volutele calde unduie tenebros
Peste faldul ros al tăcerii.

Armurile goale visează războaie
Și coifuri își clămpăne vizierele-nguste
În galopuri etern prăvălite
După fete morgane prin puste.

Și lanțul ce scârțâie-rugini seculare
Învârte cu greu o roată așijderi
Ce doar jumătate de punte coboară
Pentru poarta închisă altminteri.

În absența mea minunatul meu castel
Adoarme cu depărtările-n mine căzute
Fantasme ale nopții ce bânuie
Pe la porțile-n cuie bătute.

Totul doare ca la nașterea stelelor reci
Și durerea-i tăcută ca-n năvodul preaplin
Doare și aerul sufocat de atâtea vibrații
Totul doare și acestei dureri mă închin.

Doare victoria întrunirilor tripartite
La ONU dor flămurile fără de nume
Premiul Nobel geme-nfundat fiindcă doare
Și dor toate arcele de triumf de pe lume.

Doare cuvântul desemnând bucuria
Doare silaba deschiderii OM
Și totu-i durere ce vindecă țeluri
Doare iubirea și doare mărunțul atom.

Căci doare chiar omul din gândul ascuns
Cu nefirea-i de dureri vărsător
Oh! Omul... întruparea ideii de lume
Ce-și poate durea Dumnezeu creator!

Sunt

Sunt

Atemporal într-o zonă a timpului dat
Certitudine oarbă a unui timp inert
Jalon într-o falsă cerință impusă
Arc ce în cumpănă ține haosul
Ca un Sisif modern ideea de stâncă inclusă

Sunt

Mentorul liber într-un dezmăț
Implacabil strivit între ordin-răsfăț
Exponentul lucid
Al complexului foame
Derivat unui cras apogeu întru toane
Curcubeu adăstând în lumină
Sunt omul clepsidră.